

מדוע התקרב משה ארנס לדרוזים ומה הוא מסר על-פי ירוחם משל

אנשים

■ בישיבת הוועד המנהל של רשות השידור פרץ ויכוח סוער בענייני ספרות. בין חברי הוועד **אהרון פאסו** ומנכ"ל הרשות **יוסף (טומי) לפיד**. פאסו רש לבטל את הנוהג שלפיו מזמינים לסלווייה אנשי ספרות

מפלגות שונות והציעו לו שיתמודד על ראשות המועצה מטעמו: רותן סיפר שכמעט התפתה, עד שנוכר שבחגיגות העצמאות הוא יצטרך גם לברך כראשי המועצה וגם להופיע בתוכנית האמנותית.

להסביר, שמסר בידיד משמעו סכין.

■ הברון **דודו רותן** גילה, שערב סגירת רשימות המתמודדים לראשות המועצה המקר מית לרמת-השרון, פנו אליו

הוא חובב הקפה השחור. אנשי הפלאנגות מציעים לאורחיהם משקה חריף, ואילו הדרוזים מסתפקים בסיפירקה.

■ מנצור, שהוא ערבי בן העדה הדרוזית, סיפר שהפלאנגות הקימו מכון-מחקר רציני

■ תוכנית הרולרזיה שהסירה את המדינה כיום החמישי שעבר, גרמה פעם נוספת למכות במערכת החדשות התל-אביבית של קול ישראל. ראשי-המערכת **רנני דניאל** דרש ממשה נסטלבלאום, שראיין את

המקורבים למערך, כדי שיש מיצו את הליכוד. העיר לפיד: „יזהר (ס' יזהר) סמילנסקי הוא סופר גדול. הגיב פאסו: „אף אחד לא יכול לקרוא אותו. תראה לי איש אחד עלי אדמות שהצליח לקרוא את שני כרכי ימי-ציקלג' לפיד: „הוא כתב את חירבת חיזעה. פאסו: „גם כן מציאה. וחוזר מזה, גם עמוס קלינ' טען שסיגנונו של יזהר הוא בלתי-אפשרי.“

■ פרט לא-ידוע בביגורפיה של אשת שרה-אוצר המתפטר **אביבה ארידור**: הוריה הם בעלי אולסה-שמחות קפה-תכלת ברחוב שנקין בתל-אביב. לא אחת, כשהם בחו"ל, לוקחת אביבה את ניהול האירועים על עצמה. מדי שבת נוהגים בני משפחתו של ארידור לאכול חמין ממיטבת האולם.

■ יושב-ראש תהלת הסוכן נות אריה דולצין אוהב את המיטבח המיוחזר. לעיתים קרובות הוא נוהג לאכול חמוס עם פול במיסעדה מיוחזית בקרן הרחובות אבן-גבירול ודיזנגוף. דולצין, המכיר את נוהלי המקום, ניגש בעצמו למיטבת. מזמין גם קערת ירקות ומקפיד לנגב את החמוס בפיתה.

אהרון אוזן החליף את בגדיו ביום השבעת הממשלה החדשה שלוש פעמים. שר-העבודה-יהורזלחה איש-תמ"י, בא לכנסת באותו הבוקר כשהוא לבוש בחולצה לבנה (למעלה מימין). כאשר הוא חתם באותו הערב על הצהרת-האמונים שלו כשר, הוא לבש מעיל-רוח כחול (במרכז). חצי-שעה מאוחר יותר, כאשר כל חברי הממשלה החדשה באו למיטכנ-הנשיא להצטלם בתמונה משותפת עם חיים הרצוג, בא השר אהרון אוזן כשהוא לבוש בחליפה (למעלה משמאל). כפי שדורשים כללי הטקס הנהוגים במעמד מן הסוג הזה.

ללימוד תולדות ישראל. הם שיננו את ההיסטוריה של הציונות ולמרו את ריבניהם של **זאב ז'בוטינסקי** מחד גיסא ו**ברל כצנלסון** מאידך גיסא. כאשר הם נפגשו עם אישים ישראלים ממחנות שונים, הם נהגו לצטט באוזניהם את דיברי החזון שכתבו האבות המייסדים של המתנה שעיימו נמנו האורחים.

■ אגמון הסביר מהו ההבדל בין פסימיסט וריאליסט: „הפסימיסט קונה רולארים והריאליסט אוגר שימורים.“

■ חבר הוועדה המרכות של ההסתדרות **יצחק ולבר**, שהוא ממלא-מקום מוכ"ל הסתדרות המורים, תמך בישיבת הוועדה בקיום שביתה בת יום אחד, בתגובה על הצעדים הכלכליים של הממשלה. נציג שינוי **יגאל בן-נח** חשב שהשביתה מיותרת, וטען שצריך להעביר מסר לציבור. ולבר אמר: „מסר צריך לתת דווקא לממשלה.“ בן-נח לא הבין כמה המדובר, אך המוכ"ל **ירוחם משל** פרץ בצחוק. ממלא מקומו **ישרל אל קיסר** ביקש לדעת על מה צוחקים. ולבר התנבב מייד

מוכ"ל-ההסתדרות, להביא את הכתבה. נסטלבלאום הסביר שהוא צריך קודם לערוך אותה. דניאל, שהיה מתוח מאוד, חטף מירו את החומר. נסטלבלאום גבוהה-קומה קרא לעברו בכעס: „אתה חושב שאני מירון צור, שתרכיז לי כשהוא רומז למכות שהיו בין דניאל וצור לפני כמה חודשים. כן? הסיב דניאל והחל חונק את נסטלבלאום. התקרית התרחשה לפני שידור מהירות בתצי היום, שבה רואיין **יורם ארידור**. נסטלבלאום רץ למנהל המדיו **גירעין לביארי**, שהיה במקום, והתלונן באוזניו על התקיפה. לביארי קרא לדניאל לבידור ודרש שיתנצל לפני נסטלבלאום, אך הכתב הודיע מייד שהוא לא יסתפק בהתנצלות.

■ הרגלי השתיה של שר-הביטחון המודח **אריאל שרון** ושל השר הנכבחי **משה (משה) ארנס** הם גרמו, כנראה, לשינוי ביחסה של ממשלת ישראל כלפי הניצים בלבנון. בתוכנית בירה ומצב רוח של **יעקב אגמון** גילה יועץ ראשי-הממשלה לענייני ערבים **כמאל מנצור**, ששרון אוהב לשותת עארק ואילו ארנס